

DEEL I

1. Hoe het begon (met aardbeienjam)	11
2. Grote vakantie zonder oppas	13
3. Een unieke kans	17
4. Een goede au pair (geen kwal)	22
5. Het kennismakingsgesprek	28
6. Een oppasinja	35
7. Ammehoela-hoepen	40
8. Aardig maar heel erg apart	46
9. Een gevaarlijke vork	52
10. Iets normaal	58
11. Nieuwe kleren	63
12. Een aap-diploma	70
13. In het zwembad	75
14. Een rare zwemslag	78
15. Wennen duurt even	85

DEEL II

1. Een ninja worden	95
2. Vechten met je oren	100
3. Let niet op de paarse olifant	103
4. Beginnersfoutjes	107
5. Ninjapost	111
6. Een vis uitlaten	116
7. Naar het Zee Aquarium	120
8. Een goudvis kun je niet aaien	125
9. Duffie is eigenlijk Dappie	133
10. Ninjatraining met een zwaard	139
11. Oeps	144
12. Onverwacht bezoek	150
13. Niet gevaarlijker dan een vork	154
14. Machtige hersens	160
15. Een gat in je hart	163
16. Tien jaar	166
17. Een schitterend cadeau	169

DEEL I

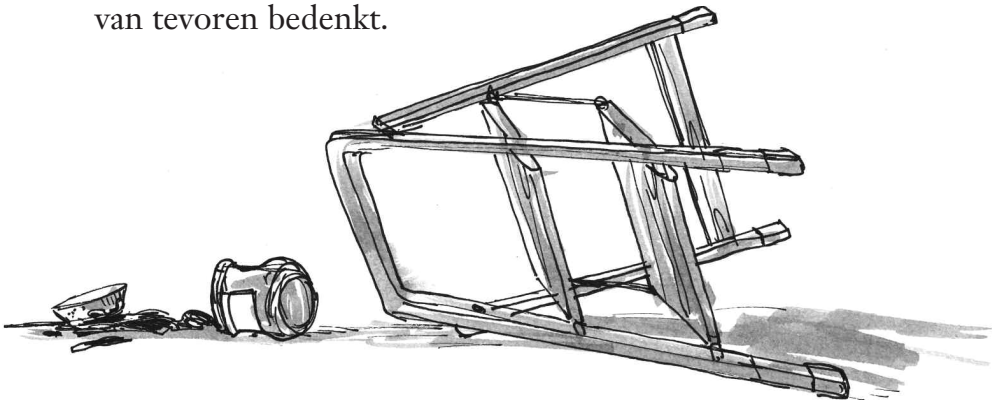
1. HOE HET BEGON (MET AARDBEIENJAM)

MISSCHIEN WAS ALLES anders gelopen als de aardbeienjam op de onderste plank had gestaan. Of als de oma van Timo geen haast had gehad. Maar in de keuken van Timo's oma stond de aardbeienjam op de bovenste plank, en ze wilde snel nog ontbijten voordat ze naar schilderles ging.

Dit is wat er gebeurde: de oma van Timo stond op de keukentrap, reikte naar de bovenste plank, verloor toen haar evenwicht en viel.

Ze kwam nogal ongelukkig op de grond terecht. Pech na pech, dus.

Zo is er niets aan de hand, en zo lig je in het ziekenhuis met een gebroken knie en je been in het gips. Sommige dagen lopen heel anders dan je van tevoren bedenkt.

‘Dokter,’ zei de oma van Timo, ‘wanneer kan ik weer lopen?’ Ze lag op een ziekenhuisbed en probeerde iets rechterop te gaan zitten.

‘Ach,’ zei de dokter. ‘Ik denk over een maandje of vier, vijf.’

‘Een maandje of vier, vijf?’ zei de oma van Timo verschrikt. ‘Zo lang?’

‘Met een beetje geluk,’ antwoordde de dokter rustig. ‘Anders langer. Uw been moet sowieso acht weken in het gips. Onbelast. U mag er niet op staan.’

‘Maar dat kan niet!’ zei de oma van Timo (niet zo rustig). ‘Dat komt echt helemaal niet uit! Kan mijn been niet wat sneller genezen? Kunt u niet iets bedenken?’

De dokter fronste zijn wenkbrauwen. Toen boog hij zich over het been van oma. Hij deed zijn handen om zijn mond en riep: ‘Hé been, genees eens wat sneller! Hup, hup!’

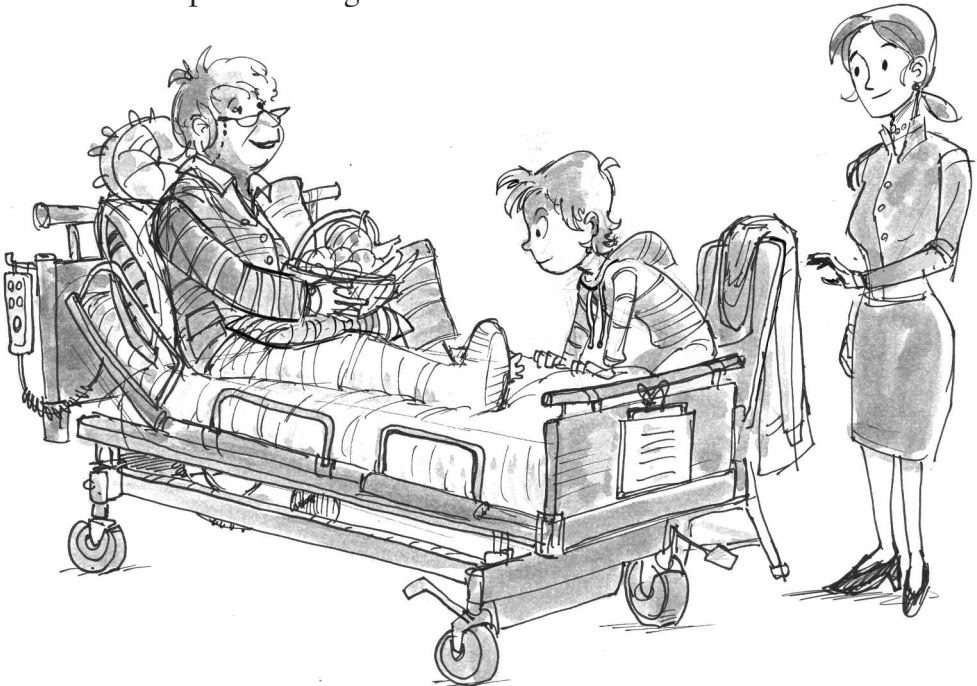
Hij wachtte even en keek oma toen aan. ‘En?’ vroeg hij. ‘Heeft het geholpen? Is het bot alweer aan elkaar gegroeid? Want anders zult u toch echt uw rust moeten nemen.’

2. GROTE VAKANTIE ZONDER OPPAS

TIMO'S OMA ZAT rechtop in het grote ziekenhuisbed. Op haar schoot hield ze de fruitmand die Timo en zijn moeder voor haar hadden meegenomen. Haar ene been had ze opgetrokken. Haar andere been lag stijf op bed, helemaal in het gips.

'Maanden duurt het!' zei Timo's oma, terwijl ze beschuldigend naar haar gipsbeen wees. 'Maanden voordat ik weer normaal kan lopen! De dokter zei dat mijn knie rondom is gebroken. Ik mag acht weken lang nog niet eens op dat been gaan stáán!'

‘De dokter zei ook dat je wél weer helemaal de oude wordt,’ suste Timo’s moeder. ‘Dat is het allerbelangrijkste.’ Ze hing haar jas over de stoel bij het bed. Timo stond naast haar. Hij keek naar het andere bed in de kamer. Dat was leeg. Daar zou vast iemand komen te liggen die nu nog moest vallen, dacht hij. Iemand die nu nog van niks wist. Arme iemand. Timo’s moeder haalde het kussen achter de rug van Timo’s oma vandaan. Ze klopte het op. ‘Ja,’ zei Timo’s oma, terwijl ze voorover zat geleund, nog steeds met haar handen om haar fruitmand heen. ‘En het op-een-na belangrijkste is wat we met Timo gaan doen in de vakantie. Want ik kan nu echt niet meer op hem passen. Sowieso lig ik nog een week in het ziekenhuis. En daarna moet ik een hele tijd revalideren.’

Timo’s moeder stopte het kussen terug. Zijn oma leunde weer achterover.

‘Mag ik iets op je been schrijven, oma?’ vroeg Timo. Met een hupje ging hij bij haar op bed zitten.

‘Natuurlijk.’ Zijn oma zette de fruitmand op het nachtkastje en zocht in alle drie de laatjes. In het derde laatje vond ze een stift. ‘Wat ga je opschrijven?’

‘Gewoon een paar vieze woorden,’ zei Timo en hij haalde de dop van de stift af.

‘Goed zo,’ zei zijn oma. ‘Rotknie. Doe maar iets dat begint met een...’

‘Niet doen, hoor,’ zei Timo’s moeder ongerust. ‘Dat gips blijft nog een hele tijd zitten.’ Ze boog voorover om goed te kunnen zien wat Timo opschreef.

‘Rust... lekker... uit... oma...’ las zijn oma hardop mee. ‘Jammer,’ zei ze. ‘Houd je het toch weer netjes. En ik wil geen rust. Ik had me juist verheugd op een paar dagen met jou. Lekker naar het zwembad en zo.’

‘Ik ook,’ zei Timo. Hij stopte de stift weer in het laatje. Met bungelende benen bleef hij op bed zitten.

Het was even stil.

Timo’s moeder trok de stoel dicht bij het bed en ging zitten. ‘Ja, dit ongeluk komt wel erg slecht uit,’ zei ze. ‘Eerlijk gezegd. Net nu de vakantie begint.’

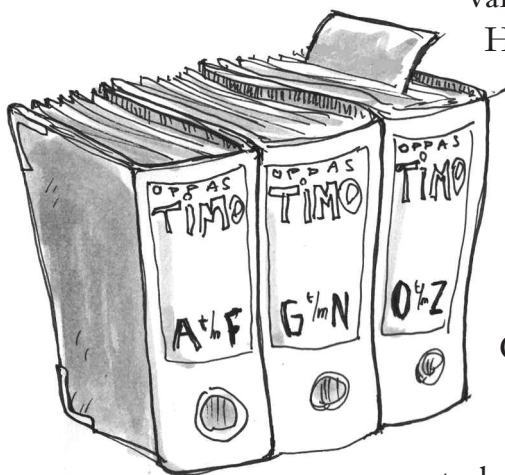
‘Ik weet het,’ zei Timo’s oma. ‘Ik had beter na de grote vakantie kunnen vallen.

Heb je Dennis al geprobeerd? Kan Timo daar niet logeren?’

Timo’s moeder schudde haar hoofd. ‘Iedereen is weg. Echt iedereen.

Op vakantie, op kamp, uit logeren... Ik kan niemand vinden die straks op Timo kan passen.’

Ze zuchtte. ‘Ik heb nog geprobeerd om vrij te krijgen, maar de zomervakantie is de drukste tijd. Het is een gekkenhuis nu. Alle vliegtuigen zitten bomvol. Geen enkele stewardess krijgt vrij. Het was al een wonder dat ze mijn schema konden aanpassen zodat ik wel thuis kan zijn met Timo’s verjaardag.’

Timo keek op de klok boven de deur van de kamer. ‘Nog zes dagen en achttien uur en vierentwintig minuten en dan ben ik precies tien jaar,’ zei hij. ‘O, en nu over zes dagen en achttien uur en drieëntwintig minuten.’

Het was weer stil.

Timo’s moeder deed haar ene been over het andere en sloeg haar handen om haar knie. ‘Misschien moet je dan toch maar naar Trudy,’ zei ze toen. ‘Die is gelukkig gewoon thuis in de vakantie.’ Ze probeerde het achteloos te zeggen, alsof het niets bijzonders was.

‘Wat?’ zei Timo geschrokken en zijn oma trok een vies gezicht. ‘Trudy? De buurvrouw? Die enge?’

‘Ze is niet eng,’ zei Timo’s moeder. ‘Gewoon niet zo hartelijk.’

‘Onaardig, bedoel je,’ zei Timo’s oma.

‘Ze heeft een emmer water over de kat van Dennis gooid,’ zei Timo. ‘Alleen maar omdat die in haar tuin was gekomen. Weet je nog hoe hard hij krijste?’

‘Ik weet het anders ook niet,’ zei Timo’s moeder met een zucht.

‘Misschien kan ik een tijdje in dat bed logeren,’ zei Timo. ‘Bij oma.’ Hij wees naar het lege bed in de kamer. ‘Dan hoef ik alleen maar heel erg hard te vallen, zodat ik iets breek. Een been of zo. Dat lijkt me dan leuker dan bij Trudy.’

Maar daar wilde zijn moeder niets van weten.

3. EEN UNIEKE KANS

DE VOLGENDE DAG zat Timo's oma alweer rechtop in bed toen Timo en zijn moeder de kamer in kwamen lopen. In het bed naast dat van haar zat nu een jonge man met zijn lange benen voor zich uit gestrekt. Hij had een koptelefoon op. Zijn hoofd deinde zachtjes op en neer.

In dat bed kon hij dus ook niet meer logeren, dacht Timo, en heel even twijfelde hij of hij tóch niet heel hard had moeten vallen. Maar hard vallen is moeilijk als je het expres wilt doen.

'Hallo lieverds!' zei Timo's oma vrolijk en ze omhelsde Timo. 'Fred, vind je het goed dat mijn kleinzoon die stoel bij jouw bed pakt?'

De jongen haalde zijn koptelefoon van zijn hoofd en keek Timo's oma vragend aan.

'Je stoel,' zei Timo's oma nog een keer. 'Mogen wij die?'

'Chill,' zei de jongen. 'Pak maar.' Hij deed zijn koptelefoon weer op en deinde verder.

'Fred's been is op twee plaatsen gebroken,' zei Timo's oma. 'Het moet worden geopereerd. Heel sneu.' Timo pakte de stoel van Fred op en zette hem bij het bed van zijn oma, naast de stoel waar zijn moeder op zat. 'Dank je